

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/220/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4110218209
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4110218209.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Soni Zmekovej a JUDr. Eriky Madarászovej, v právnej veci navrhovateľky: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 3131 8916, proti odporkyni: Bc. J. I., nar. XX.X.XXXX, bytom Tr. A. H. XXX/XX, XXX XX R., zastúpená Mgr. Róbertom Schronkom, advokátom, so sídlom Štúrova 37, 949 01 Nitra, o zaplatenie 193,56 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 30. mája 2012 č. k. 10C/249/2010-228, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom zamietajúcom výroku

potvrzuje.

odôvodnenie:

Navrhovateľka sa návrhom zo dňa 16.7.2010 domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým žiadala zaviazať odporkyňu na zaplatenie sumy 193,56 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 193,56 eur od 24.3.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania. Návrh odôvodnila tým, že dňa 12.7.2007 bola na pobočku navrhovateľa v Nitre doručená žiadosť klienta K. C. o poskytnutie spotrebného úveru vo výške 1.327,76 eur. Klientovi bol schválený úver vo výške 663,88 eur, o čom bol nasledujúci deň informovaný. Klient s výškou schváleného úveru nesúhlasil a požiadal o zrušenie spotrebného úveru, ktorý

nečerpal, a to aj účtu - konta. Dňa 16.3.2009 bolo klientovi zaslané oznámenie o zostatku na úverovom účte, ktorý sa viazal k zmluve o úvere č. 0141 3015 07 RSU. Klient podal sťažnosť a žiadal o prešetrenie úveru. Navrhovateľka šetrením zistila, že na základe nesprávneho postupu odporkyne úver vysporiadaný nebol a od apríla 2009 sa úver stal delikventným. Odporkyňa, ktorá bola zamestnankyňa navrhovateľky zadávala požiadavku klienta o úver do systému, otvárala bežný účet klienta, podpisovala úverovú dokumentáciu, dala pokyn na čerpanie úveru, prijala poplatok 16,60 eur za údajné vysporiadanie úveru a podpísala oznámenie o zrušení spotrebného úveru. Nesprávnym postupom tak porušila pracovný predpis č. 85/2002 doplnený č. 24/2007 upravujúci poskytovanie spotrebných úverov a v príčinnej súvislosti s jej konaním bola navrhovateľke spôsobená škoda vo výške 387,12 eura, ktorá predstavuje úroky k spotrebnému úveru, pretože spotrebný úver nebol čerpaný klientom, ale dva roky bol vedený ako aktívny a teda úročený a úroky pre navrhovateľa predstavujú škodu, lebo finančné prostriedky mohli byť poskytnuté inému klientovi. Bežný ako aj úverový účet klienta bol uzavretý 22.5.2009. Na základe návrhu škodovej komisie bol odporkyni uložený hmotný postih vo výške 193,56 eura a v rovnakej výške ďalšej zamestnankyni, ktorá na prípade participovala. Odporkyňa škodu odmietla dobrovoľne uhradiť, preto sa navrhovateľka domáha jej zaplatenia týmto návrhom.

Súd prvého stupňa vydal dňa 8.9.2010 č.k. 25Ro/149/2010-57 platobný rozkaz, ktorým návrhu vyhovel. Odporkyňa podala proti platobnému rozkazu odpor v ktorom poprela uplatnený nárok čo do dôvodu a

výšky v celom rozsahu, pričom mala za to, že medzi ňou a navrhovateľkou ako jej zamestnávateľom nikdy objektívne nejestvovali skutočnosti, ktorých existenciu Zákonník práce podmieňuje pre vznik zodpovednosti zamestnanca za škodu. Pracovný pomer s navrhovateľkou bol založený pracovnou zmluvou z júla 2006 s dohodnutým druhom práce retailový poradca, čo je druh práce, ktorý nezahŕňa poskytovanie úverov a poradenstvo s tým spojené. Pretože nemala v náplni práce poskytovanie úverov, nikdy s klientom banky K. C., ani s jeho matkou nekomunikovala o žiadosti na poskytnutie úveru. Dňa 12.7.2007 s klientom C. komunikovala iná zamestnankyňa X.. A. J., ktorá pracoval vo funkcii úverovej poradkyne. Na príkaz zamestnávateľa len prepísala údaje o úvere získané X.. A. J. do počítačového systému banky. Podaním odporu sa platobný rozkaz zrušil (§ 174 ods. 2 OSP).

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky o zaplatenie sumy 193.56 eura s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej odporkyňou pri plnení pracovných úloh v zmysle ust. § 179 ods. 1 Zák. práce. O náhrade trov konania si vyhradil rozhodnúť až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 OSP). V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhal náhrady škody voči odporkyni ako svojej zamestnankyni, ktorú mu mala spôsobiť zavineným porušením pracovných povinností. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 22.6.2006 bola uzatvorená pracovná zmluva medzi navrhovateľkou a odporkyňou s miestom výkonu práce Nitra a zaradením vo funkcii retailový poradca. Dňa 12.7.2007 požiadal klient K. C. navrhovateľku o poskytnutie úveru vo výške 40.000,-Sk. Dňa 12.7.2007 uzatvoril K. C. zmluvu o spotrebnom úvere s navrhovateľkou, predmetom ktorej malo byť poskytnutie úveru vo výške 20.000,-Sk na bežný účet dlžníka č. XXXXXXXX/XXXX. Za navrhovateľku je na zmluve podpis riaditeľky pobočky X.. C. a odporkyne. Ďalej K. C. dňa 12.7.2007 podpísal s navrhovateľkou v zastúpení odporkyne a E. Q. zmluvu o OTP konte. Dňa 31.7.2007 vystavila pre K. C. banka oznámenie o tom, že klient požiadal dňa 25.7.2007 o zrušenie spotrebného úveru, ktorý nebol čerpaný. Toto potvrdenie podpísala odporkyňa a X.. J. za riaditeľa pobočky. Dňa 26.7.2007 K. C. dal výpoveď zmluvy o bežnom účte č. XXXXXXXX/XXXX. Bežný ako aj úverový účet klienta bol uzavretý 22.5.2009. Súd ďalej zistil, že listom bez uvedenia dátumu požiadal K. C. navrhovateľku o prešetrenie prípadu, pretože zistil, že mal mať aktívny úver u navrhovateľky, čo však nebolo pravdou. Úver, ktorý mu ponúkla navrhovateľka vo výške 20.000,-Sk odmietol a vybavil si úver v inej banke. Ďalej v liste uviedol, že navštívil p. J., ktorá mu prisľúbila, že do inej banky, v ktorej požiadal o úver, zašle potvrdenie, že úver u navrhovateľky bol zrušený. Potvrdenie mu aj skutočne bolo zaslané. Po dvoch rokoch mu navrhovateľka poslala oznámenie o zostatku úveru a žiadosť o jeho jednorazové vrátenie. Osobne navštívil riaditeľku pobočky, ktorá mu uviedla, že p. J. už v banke nepracuje, a že tam nie je žiadna žiadosť o zrušenie úveru. Z bežného účtu K. C. č. XXXXXXXX/XXXX, je zrejmé, že dňa 12.7.2007 bola na účet pripísaná suma 20.000,-Sk a v jednotlivých mesiacoch z tohto účtu prevádzaná suma ako splátka úveru a úroku na protiúčet K. C..

Z protokolu o škode zo dňa 14.7.2009 vyplýva, že škodová komisia navrhovateľky prejedнала škodovú udalosť - škodu vo výške 385,046,-eura, ktorá pozostáva zo zostatku istiny po splatnosti 345,15 eur, riadnych úrokov 11,39 a poplatkov 28,72 eur, škoda vznikla dňa 26.7.2007 a zistená bola navrhovateľom v apríli 2009. Príčina vzniku škody je nesprávny postup zamestnanca pri vybavovaní klienta, ktorý žiadal zrušenie spotrebného úveru, pričom zamestnanec úver nezrušil a od apríla 2009 sa úver stal delikventným. V protokole je konštatované, že úverový a bežný účet bol otvorený bez súhlasu klienta a bez súhlasu klienta bola prečerpaná suma 20.000,-Sk na bežný účet klienta. Ďalej je v protokole uvedené, že odporkyňa otvárala bežný účet klienta, zadávala požiadavku klienta do systému, dala pokyn na čerpanie a prijala poplatok za údajné vysporiadanie úveru. Odporkyňa svoju činnosť nepoprela, ale tvrdila, že konala ma pokyn X.. J., ktorá v tom čase vykonávala funkciu úverovej poradkyne a ktorá jej dávala pokyny na vykonanie transakcií s úverom. V protokole je ďalej uvedené, že klient označil pani J. ako zamestnankyňu, ktorá s ním komunikovala. Zamestnankyňa X.. J. sa pred škodovou komisiou bránila tým, že klient si zrejme zapamätal jej meno z prvého kontaktu a preto ju uvádza ako zamestnankyňu, s ktorou ohľadom úveru komunikoval. C. komisia navrhla vysporiadanie škody tak, že odporkyni zosobnila škodu vo výške 70% (figuruje v bankovom systéme aj na dokumentoch k úveru) a zamestnankyni Ing. J. vo výške 30% (figuruje na oznámení banky o zrušení úveru).

Zistený skutkový stav súd prvého stupňa právne posúdil podľa ust. § 179 ods. 1, § 186 ods. 1 a § 187 ods. 2 Zákonníka práce (v znení účinnom v čase vzniku škody) a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Súd návrh zamietol preto, že navrhovateľka nepreukázala, že jej v dôsledku konania odporkyne vznikla škoda. Zákonník práce predpokladá zodpovednosť zamestnanca za skutočnú škodu, t.j. ujmu, ktorá nastala a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi. Škoda by sa mala

prejaviť v majetkovej sfére poškodeného, teda navrhovateľky. Jej existenciu preukazuje poškodený. Pod skutočnou škodou treba rozumieť sumu, o ktorú sa majetok poškodeného zmenšil, pričom táto suma zodpovedá hodnote, ktorú treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do pôvodného stavu. Navrhovateľka tvrdila, že škoda vo výške 387,12 eur predstavuje úrok k spotrebnému úveru, lebo úver nebol čerpaný klientom, dva roky bol aktívny a teda úročený a úroky predstavujú pre navrhovateľa škodu, lebo finančné prostriedky mohli byť poskytnuté inému klientovi. Pokiaľ teda škodou mali byť úroky, ide o inú škodu, t.j. ušlý zisk. Ušlý zisk predstavuje majetkovú hodnotu, ktorá zodpovedá tomu, o čo by sa majetok poškodeného zväčšil, ak by nedošlo k škodnej udalosti. Zamestnanec v zásade zamestnávateľovi zodpovedá iba za skutočnú škodu. Len výnimočne, a to pri úmyselne spôsobenej škode, zodpovedá aj za ušlý zisk.

Ďalším dôvodom pre zamietnutie návrhu bolo nepreukázanie protiprávneho konanie odporkyne. Problém s úverom klienta K. C. vznikol z dôvodu, že tento požiadal o úver vo výške 1.327,76 eur, pričom z jeho príjmu mu navrhovateľka bola ochotná poskytnúť úver maximálne vo výške 663,88 eur, o ktorý klient záujem nemal. Napriek tomu prebehol u navrhovateľa celý postup od schválenia úveru až po jeho čerpanie formou prevodu finančných prostriedkov na účet klienta. Na tomto účte však prostriedky zostali a postupne inkasným spôsobom boli odčerpané splátky úveru, úroky a poplatky banky. Teda celá suma 663,88 eur sa vrátila vlastne banke. V konaní však bolo jednoznačne preukázané a to predovšetkým výpoveďou svedka K. C., že aj on, aj jeho matka komunikovali s X.. A. J. a nie s odporkyňou. Okrem toho to potvrdila vo výpovedi aj svedkyňa X.. C., ktorá uviedla, že jej klient K. C. uviedol, že komunikoval s p. J.. Odporkyňa tak vykonávala jednotlivé operácie podľa dispozícií získaných od X.. A. J., ktorá vykonávala funkciu úverovej poradkyne alebo na pokyn riaditeľky pobočky. Svedok potvrdil aj to, že úver vo výške 663,88 eur odmietol a papiere mu predložila na podpis p. J., ktoré podpísal a následne mu povedala, že úver je anulovaný. Z uvedeného je zrejmé, že požiadavky klienta o úver, ako aj o jeho anulovanie, vybavovala X.. A. J. a nie odporkyňa. Pokiaľ teda vykonávala určité úkony na celom úverovom prípade odporkyňa, bolo to na základe informácií získaných od svojej spolupracovníčky J., ktorá vykonávala funkciu úverovej poradkyne a v súlade so zásadou banky, že na dokumentoch musia vždy figurovať dva podpisy zamestnancov, odporkyňa spoliehajúc sa na kolegyňu J., ktorá vybavovala úvery, podpísala ako druhý zamestnanec (popri A. J. alebo riaditeľky pobočky) listiny súvisiace s úverom klienta C.. Odporkyňa nahadzovala dokumentáciu do informačného systému pod svojim pracovným kódom na príkaz riaditeľky pobočky X.. C. a to z dôvodu, že p. J. mala ísť na dovolenku a bolo jej potrebné pomôcť. Na základe nahodených údajov vyšli zo systému zmluvy, ktoré odovzdala J.. Následne dostala príkaz od riaditeľky pobočky zrušiť bežný účet, čo sa nedalo zrealizovať, pretože najskôr bolo potrebné vysporiadať sa s úverovým účtom. Odporkyňa však vykonávala pozíciu retailového predajcu a náplňou jej práce bol styk s klientom ohľadom bežného účtu, vkladového účtu, ale nie úverové obchody.

Navrhovateľka tvrdila, že porušenie pracovných povinností, v dôsledku ktorých došlo ku škode, vidí v tom, že odporkyňa zadala údaje o klientovi do systému a urobila všetko preto, aby bol úver poskytnutý a čerpaný z bežného účtu klienta napriek tomu, že tento nemal záujem o úver. Toto svoje tvrdenie však navrhovateľka nepreukázala, a to najmä v tom, že by odporkyňa mala vedomosť pri nahadzovaní údajov do systému, že klient nemá záujem o úver. Pochybením odporkyne by mohlo byť, ak by nerešpektovala pokyn riaditeľky pobočky na zrušenie bežného účtu klienta, ktorý ale podľa nej nebolo možné zrušiť z technických dôvodov, lebo najskôr bolo potrebné zrušiť úverový účet, na čo ona oprávnenie nemala. Takéto konanie odporkyne nie je v príčinnej súvislosti so vznikom škody vo forme prípadného ušlého zisku. Skutočnosť, že klient nemá záujem o úver vo výške 663,88 eur, však odporkyňa nevedela, jednoznačne o tom vedela Ing.. J., s ktorou klient komunikoval. Súd nemal dôvod spochybniť výpoveď svedka C., tento nemá žiadny vzťah ani k odporkyni, ani k svedkyni J.. Naopak, súd vyhodnotil výpoveď svedkyne X.. A. J. ako nevierohodnú, lebo je zamestnankyňou, ktorej bola škoda tiež zosobnená a teda jej záujem na výsledku tohto sporu je nepochybný.

Pretože súd v konaní nezistil, že by bol navrhovateľ utrpel konaním odporkyne skutočnú škodu a ani protiprávne konanie odporkyne, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so vznikom prípadného ušlého zisku navrhovateľky, neboli splnené predpoklady zodpovednosti odporkyne za vznik škody podľa § 179 ods. 1 Zák. práce a preto súd návrh ako nedôvodný zamietol. Súd sa z dôvodu hospodárnosti nezaoberal prístupovými právami odporkyne do systému, nakoľko tieto nemali priamy súvis s prejednávanou vecou najmä po zistení, že navrhovateľka neutrpela skutočnú škodu. U navrhovateľky by prichádzal do úvahy len ušlý zisk, na ktorý sa nevzťahuje všeobecná zodpovednosť zamestnanca za škodu podľa § 176 ods. 1 Zákonníka práce. Ak by malo ísť o inú škodu, t.j. ušlý zisk, musela by navrhovateľka preukázať, že v čase

pripísanie finančných prostriedkov na účet klienta K. C. nemohla poskytnúť úver inému klientovi, ktorý oň mal záujem a to práve preto, že suma 663,88 eur bola viazaná na účte K. C., čo vzhľadom na výšku úveru 663,88 eur, nemôže byť pre navrhovateľku ako finančnú inštitúciu, ktorá musí mať určitú úroveň likvidity - schopnosť plniť záväzky banky voči klientom v akomkoľvek okamihu - problémom a okrem toho by navrhovateľka musela túto skutočnosť preukázať, čo ale neurobila, len všeobecne konštatovala, že ušlý zisk spočíva v tom, že mohla získať úroky od iného klienta, ktorému by bol úver poskytnutý. O náhrade trov konania súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej z dôvodu zložitosti prípadu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a zaviazat' odporkyňa na zaplatenie žalovanej sumy. V dôvodoch svojho odvolania uviedla, že celková výška poskytnutého úveru banke vrátená nebola, pričom finančné prostriedky poskytnutého úveru boli viazané na účte klienta, banka nimi disponovať nemohla, a teda finančné prostriedky vo výške poskytnutého úveru nemohla použiť pre iného klienta. Spoluzodpovednosť odporkyne bola potvrdená aj výpoveďou riaditeľky pobočky v Nitre. Podľa názoru navrhovateľky, súd nebral do úvahy skutočnosť, na ktorú poukazovala, že odporkyňa bola v plnej miere samostatne zodpovedná za činnosť, ktorú vykonávala z titulu svojej funkcie, a preto sa nemala spoliehať na sprostredkované informácie. Navrhovateľka poukázala na to, že odporkyňa už v júli 2007 vedela, že klient K. C. nemá záujem o úver v nižšej sume, než požiadal, a je tiež nesporné, že odporkyňa spolu s X.. J. dostali príkazom danú situáciu dať do poriadku v júli 2007, odporkyňa však tento príkaz nerešpektovala a nesplnila, čo je možné považovať za zavinené hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Ak by v tomto období odporkyňa urobila akýkoľvek krok za účelom riešenia danej situácie, nedošlo by k vzniku škody. Navrhovateľka poukázala na výpoveď svedkyne X.. D. C., riaditeľky pobočky, ktorá uviedla, že v r. 2007 dala príkaz obidvom zamestnankyniam, aby uzavreli tento úverový prípad, pričom aj jedna aj druhá zo svojej pozície mohli sami vyriešiť situáciu, pretože bol na to postup, ktorý mali obidve ovládať. Uviedla, že v r. 2007 dávala príkaz zamestnankyniam z podnetu obidvoch pracovníčok, ktoré za ňou prišli s tým, že klient podpísal úverovú zmluvu, ale úver nečerpal a nechce ho. Podľa názoru navrhovateľky tieto skutočnosti dokazujú, že odporkyňa v r. 2007 vedela, že klient úver nechce, tiež v júli 2007 dostala príkaz priamej nadriadenej situáciu vysporiadať, čo absolútne nerešpektovala a nevykonala žiadne kroky k odvráteniu hroziacej škody. Navrhovateľka je toho názoru, že prvostupňový súd vychádzal predovšetkým z výpovedí odporkyne, jednostranne spochybnil výpoveď svedkyne Ing. J., neakceptoval tvrdenia uvedené vo výpovedi svedkyne X.. D. C., teda nevzal do úvahy podľa názoru navrhovateľky preukázanú skutočnosť, že odporkyňa už v júli 2007 vedela o tom, že klient nemá záujem o úver a hrubo porušila pracovnú disciplínu nesplnením príkazu priamej nadriadenej.

K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadrila odporkyňa, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a zaviazal navrhovateľku k náhrade trov konania. Vo svojom vyjadrení odporkyňa uviedla, že navrhovateľka prehliadla, že pokyn na zaevidovanie úveru do informačného systému banky dala odporkyňi riaditeľka pobočky, ktorá zmluvu tiež podpísala a mala vedomosť o zrušení úveru. Odporkyňa namietala, že zodpovedné za vykonávaciu činnosť podriadených zamestnancov museli byť tiež riaditeľka pobočky X.. D. C. s úverovou poradkyňou X.. A. J., ktoré sa rovnako nemali spoliehať na sprostredkované informácie. V prípade riaditeľky pobočky X.. D. C. by sa táto zodpovednosť mala posudzovať prísnejšie, nakoľko bola vedúcim zamestnancom na pobočke (s najväčšou mierou zodpovednosti), spolu s odporkyňou podpísala úverovú zmluvu na poskytnutie úveru 20.000,-SKK, pričom sa spoliehala na tie isté sprostredkované informácie ako odporkyňa - išlo o informácie sprostredkované zamestnankyňou J.. Podľa názoru odporkyne, v konaní bolo preukázané, že samostatne zodpovedná odporkyňa pomáhala kolegyni J. výlučne a len preto, lebo dostala taký pokyn od riaditeľky pobočky, spoliehajúcej sa na sprostredkované informácie, na základe ktorých riaditeľka sama úverovú zmluvu podpísala. Zo svedeckej výpovede riaditeľky X.. C. vyplýva jej výlučná zodpovednosť, alebo aspoň spoluzodpovednosť za vzniknutú situáciu. Riaditeľka bola oprávnená a súčasne povinná dávať pokyny podriadeným zamestnancom vrátane odporkyne a ich prácu bola povinná kontrolovať. Riaditeľka pobočky riadne neskontrolovala a nedohliadla na zrušenie úveru podriadenými zamestnancami. Riaditeľka pobočky nesprávne riadila podriadených zamestnancov a vôbec nekontrolovala prácu nimi vykonávanú. Ak riaditeľka prácu skutočne kontrolovala, potom nevyhnutne musela zistiť, že zrušenie úveru v informačnom systéme zaevidované nie je. V takom prípade riaditeľka nespochybniteľne mala právnu povinnosť zabezpečiť súlad medzi stavom skutočným a stavom evidovaným v informačnom systéme. Nakoľko riaditeľka navyše mala vedomosť o tom, že odporkyňa necelé dva mesiace po poskytnutí úveru odchádzala pracovať na inú pobočku, za daných

okolností bolo povinnosťou riaditeľky zabezpečiť, aby zrušenie úveru zaevidoval iný zamestnanec pobočky. V tejto súvislosti odporkyňa tiež upozornila na to, že rušenie úverov resp. úverová agenda všeobecne nebola zahrnutá v rámci dojednaného druhu práce, vzhľadom k čomu nemala povinnosť takýto úkon vykonať a nemôže ani niesť následky za jeho nevykonanie. V prípade riaditeľky tak možno hovoriť o jej jednoznačnej zodpovednosti za protiprávny a objektívne nesplniteľný pokyn, daný zamestnancovi s iným druhom práce a bez faktickej možnosti ho splniť, na ktorého splnenie ani riadne nedohliadala a neskontrolovala ho. Odporkyňa vo svojom vyjadrení namietala, že v uvedenom prípade ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorý by nemal požívať súdnu ochranu, pričom tento rozpor spočíva v tom, že je účelovo prehliadaná (zamlčovaná resp. opomínaná) zodpovednosť zamestnancov na vyšších stupňoch riadenia (riadiateľ pobočky), a všetky následky sú kladené za vinu výlučne zamestnancom na funkčne najnižších stupňoch, ktorí majú najmenej právomoci a sú za výkon svojej práce najslabšie honorovaní, ale vo vzťahu ku zamestnávateľovi fakticky znášajú mieru zodpovednosti vyššiu než akú znáša im nadriadený manažment. Evidovanie zrušených úverov v informačnom systéme banky nebolo súčasťou dohodnutého druhu práce medzi stranami, odporkyňa bola retailovou poradkyňou, nie úverovou poradkyňou. Uvedená skutočnosť bola preukázaná pracovnou zmluvou medzi navrhovateľom a odporkyňou, ktorá je súčasťou súdneho spisu. Odporkyňa nikdy nebola oboznámená s vnútornými predpismi navrhovateľa, vzťahujúcimi sa na poskytovanie a rušenie úverov, vzhľadom k čomu nemala právnu povinnosť tieto predpisy dodržiavať. Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že uvedeným konaním odporkyňa porušila tiež pracovný predpis č. 24/2007, tak je potrebné uviesť, že predmetný predpis sa nevzťahoval na retailových poradcov, ktorým bola aj odporkyňa a navrhovateľka súdu nepredložila žiadny dôkaz o tom, že oboznámila odporkyňu s predpisom č. 24/2007. V prípade nahadzovania úveru do systému odporkyňa konala na príkaz riaditeľky. Jedným z dôvodov prečo súd žalobu zamietol, bola aj skutočnosť, že navrhovateľka v konaní nepreukázala, kedy a aká škoda jej vznikla. Navrhovateľka nepreukázala vznik škody, pretože nesplatená časť istiny a časť úrokov z úverového vzťahu s klientom K. nebola splatená z dôvodu, že právny vzťah založený úverovou zmluvou zanikol dohodou banky a klienta, vzhľadom k čomu zanikol aj právny dôvod na platenie akýchkoľvek úrokov. Istina sa pritom navrhovateľke celá vrátila z bežného účtu klienta, pričom však treba zdôrazniť, že istina majetkovú sféru navrhovateľky nikdy neopustila, pretože bola prevedená na bežný účet vedený pre klienta navrhovateľkou. Pokiaľ by škodou bol ušlý zisk z iného úverového vzťahu s iným potencionálnym klientom, navrhovateľka nepreukázala ani vznik takejto škody. Možno len súhlasiť s konštatovaním súdu, že navrhovateľka existenciu iného klienta a s ním spojenej ziskovej príležitosti ani netvrdila, ani nepreukázala. Nakoľko sama navrhovateľka nepreukázala protiprávne konanie a skutkovo jednoznačne nešpecifikoval škodu, o príčinnej súvislosti možno uvažovať len v rovine hypotéz a domniek, ktoré však pre úspech v spore nie sú dostačujúce.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľky (§ 212 ods. 1 OSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP, a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne a odvolanie navrhovateľky nie je opodstatnené.

Zároveň mal na zreteli ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, v zmysle ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ust. § 219 ods. 2 OSP opakovať tie isté podstatné dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí. Súd prvého stupňa sa dostatočne zaoberal opodstatnenosťou návrhu z hľadiska príslušnej hmotnoprávnej úpravy v nadväznosti na dôkazné bremeno navrhovateľky (§ 120 ods. 1 OSP). Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľka nepreukázala splnenie podmienok pre vyodenie zodpovednosti odporkyne za škodu podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce súd v rozhodnutí zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Za tohto stavu treba prisvedčiť prvostupňovému súdu, ktorý ustálil, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že jej vznikla škoda (skutočná alebo iná) a že by za ňu zodpovedala odporkyňa. Záverom odvolací súd dodáva, že len pravdepodobnosť

a presvedčenie navrhovateľky nie je bez relevantných dôkazných prostriedkom postačujúcim na to, aby bola založená zodpovednosť odporkyne za škodu. Preto námietky vznesené navrhovateľkou v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybniť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.